

בברלין הבירה

בדק בית פנימי (רווחים והפסדים)

לתפי ולאליקושיין שתמיד אומר לי את האמת

שְׁכוּרָה וּמְהֻרָּה בְּדִינֵר-פֶּאָרְטִי בְּדִירָה יִפְהַפִּיָּה
בְּשִׁכּוּנָת שְׂרָלוּטֶנְבוּרְגַּ המַעֲתִירָה בְּבֶרְלִין הַבִּירָה.
אֲנִי יִכּוֹלָה לְהִתְרַגֵּל לִקְבֻלוֹת שַׁבָּת הָאֵלֶּה אֶצֶל יוֹאבִי
עִם חֵלֶת-עַל מַעֲשֵׂה יָדַי שֶׁיִּשְׂרָאֵלִי לְצַד שְׂרִימְפֶּס
אוֹ כְּמוֹ הָעֶרֶב, סֵתֶם לְצַד שְׂוֹאֲרֶמָה דָּג עֲלֵאִית וְטַעִימָה
בְּקֻטֶּעַ מִפֶּגֶר. לִיִּן הַצֵּכִי שֶׁקִּנְיָנוֹ יֵשׁ טַעַם שֶׁל בֵּית שְׁחִי,
וְשִׁתִּיתִי כָּל כֶּף הַרְבֵּה כֶּף שֶׁהֵיִן וְהַאֲנִגְלִית מִמִּסְכִּים
לִי אֶת הַלִּירָלוֹרִים הָאִינְסוּפִיִּים שֶׁל מֶרְקוֹס
עַל הַפְּרִיִּילְגִיּוֹת הַלְּבָנוֹת וְהָאֲשָׁמָה הַגֶּרְמָנִית שְׁלוֹ.

אֲנִי מְנַצֵּלֶת אֶת הַזְּמַן לַעֲשׂוֹת רִשְׁיִמַת מְצָאִי קִפְדָּנִית
וּבִדְקָה בֵּית פְּנִימִי דִקְדָּקָנִי שֶׁל כָּל מָה שֶׁהִפְסַדְתִּי וְהִרוּחָתִי
בְּשִׁלֹּשׁ הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה מָאֹז שֶׁהִטְרַשְׁתִּי הַנְּפֻצָּה הַטְּרַלְלָה
לְגִמְרִי. הִרוּחָתִי שְׂרִירִי בָטָן לְרֹאשׁוֹנָה בַּחֲיִי וְגַם אֶת
הַקְּמֻטוּטִים הַקְּטָנִים בְּצוּאָר וְאֶת הַשְּׁעֵרוֹת הַלְּבָנוֹת
הַמְּנוּצוֹת הִרוּחָתִי בִישׁוּר. הִפְסַדְתִּי אֶת הַנְּאִיבִיּוֹת
הַפִּשְׁטָנִית וְאֶת הַחֲרוֹת לְהִיּוֹת עֲנוּתָנִית וְתִרְנִית כְּלָפִי
עֶצְמִי – כְּלוּמָר לְהִתְנַהֵג כְּאִלוֹ אֲנִי צְדִיקָה
יֹתֵר מֵהָאֲפִיפִּיּוֹר –

בְּמִין פֶּאָסִיב־אֲגֶרְסִיב פּוֹלְנִי שִׁירֵשְׁתִּי מֵאֲמָא.
הִפְסַדְתִּי כִּי גִלִּיתִי אֶת קוֹ הַתִּפְרֵי הַחֲמֻקְמֻק שֶׁבֵּין הַשְּׁמֻחָה
הַמְּגֻבֶּרֶת לַשְּׁמֻחָה הַמְּפֻרָּזֶת שֶׁבִּהְנֶף יָד שֶׁל טֶפֶה יֹתֵר
מִדִּי חֶסֶר שָׁנָה הוֹפְכֶת לְמֵאֲנִיָּה מִבְּעִיתָהּ. בַּחֲסוֹת
הַמֵּאֲנִיָּה הִרוּחָתִי אֶת הַשְּׁעָה הַכִּי מִפְּחִידָה שֶׁיִּדְעֶתִי
מִיָּמִי. הַשְּׁתַּכְלֵלְתִּי עוֹד יֹתֵר בְּכִשּׁוּרִי רֵאִית הַזּוֹלָת שְׁלִי
וְהִרוּחָתִי אֶת הַכָּבוֹד לְלִימְפּוּצִיטִים שֶׁעָלוּ בַּחֲזָרָה

אחרי הסבב הראשון של התרופה הביולוגית, והרוחתי
גם את הירידה השבה

ונשנית של הלימפוציטים כעת בסבב השני של התרופה
ואת נשירת השער הקפריזית כתוצאה מכך (זו שרק אני,
פריטי ושואב האבק הרבובטי יודעים עליה באמת).
הרוחתי את פרס פסטיבל מטולה על היותי 'קולו של
דור' בשירה העברית והרוחתי את הזכות לא להקטין
זאת באמרי שזה 'שקר מחמיא כלשהו'. הרוחתי את
היכלת להגיד בראש חוצות ובגאון שזה מגיע לי!
והרוחתי את הרשות לדמין את עצמי משוררת לפרקים
גם לא רק בישראל ולא רק בעברית.

הרוחתי חיי מין מצטיינים כמו שתמיד חלמתי אחרי
שנים שאהובי ואני חכינו לזה, אבל הפסדתי את היכלת
להשתין בחפשויות בקשת על כלם (אך רק מבחינה
נוירולוגית. לא כמטפורה). כי מה שכן הרוחתי זה את
האהבה לגוף שלי, והיכלת לעוף עליו ועל עצמי ולשחות
בעירם באגם נודיסטים בברלין ולהרגיש סקסית.
הפסדתי את שווי המשקל הטבעי שלי ואני מרויחה
אותו כל פעם מחדש כשאני מצליחה למנע מעידה
או לעמוד על רגל אחת שתי דקות רצוף או לדלג מהר,

מרגל לרגל, בין שלבים של סלם רצפה. הרוחתי את
החדוה הנעימה של ריצה באויר הפתוח ואת הלהספיק
בספרינט כמעט לכל אוטובוס. הרוחתי גם את התקוף
המאחר מאד בנוגע לכך שיש לי הפרעת קשב ורפוז מולדת
שהחמירה למדי בחסות המות של אבא כשהייתי נערה
צעירה, ועדין לא הופכת אותי לפחות טובה בשום
צורה. אך הפסדתי את הבסטי שלי מגיל 14,
שפשוט לא יכלה להיות שם בשבילי בפעם היחידה
זה שנים רבות בה באמת באמת נזקקתי לה

בכל מאדי. (האהבה כלפיה נותרה. האם אכן
אבדתי אותה? אולי. אני לא יודעת. ימים יגידו).

מה שבטוח הוא שיש לי עדין תקוה מוצקה וצלוּלה
 שאהפך לאמא הכי נפלאה שביכלתי להיות וזו בפני
 עצמה מתנה. עם זאת הפסדתי את האשה שהכי
 אהבתי על פני האדמה הזאת, מי שלמדה אותי
 הכל על איה להקזי רוחים טהורים מתוך ההפסדים
 הבלתי נמנעים שהחיים מקצים לה – תפי לילי לילית
 ליליאן רוזנברג-האס זצ"ל –
 סבתא שלי.

בשיא ההתבהרות

הכי אני אוהבת כשבשיא ההתבהרות
 הוא פתאום מוצא בתוך הקונכיה שלי עוד פנכה פנימית, כיס
 ובו רסיס טל סודי, אגל משלם בגרון החבצלת המטלטלת על חול החוף
 ליד הים הרוגש, און חמור מבישת שהוא פותח בעדינות שקדנית ולאט מעורר
 רקפת מתחת לסלע שהנה היא פה לפתע, צומחת לה לפלא. משום מקום
 הוא מאתר בי עוד מין קפל נסתר שכלו עסיס וצוף ומיץ של מתיקות שמחה
 כזו שרק היתה צריכה מעט דיבוב חומד.

כך, גם כשטפות הענג האחרונות נחבאות אפלו מפני, הוא בא
 ומגלה אותן – כמו כשלוחצים החוצה בנחישות את שארית משחת השנים
 מהשפופרת. ככה הוא סוחט ממני את תמצית הג'וס הכמוס בהנאה של תאוה
 עד קצה גבול יכולתי, עד שאני מתפקעת מצחוק, גועה מצחוק, נשימתי מתקצרת וכלי
 צהלולים וגיחי גיחי צחוק של פסיכית מאשרת, מרב התעלות של כף ושל כמה שאני
 משגעת עליו, מוארת כליל בזהר אהבתו וצוחקת וצוחקת וצוחקת וצוחקת.

(רק בזכותו למדתי על בריו שהדגדגן הוא אשכרה כשמו פן הוא כשיש מי
 שיודע לאהב אותך באמצעותו – באמת).